

định một tiếng “cơm” rất rõ ràng, tôi đưa mắt nhìn, vợ tôi giải thích: “Mình ăn cho no mà đi chơi. Giá đắt thế này tội gì không ăn cho đỡ tiếc tiền.” Chẳng mười phút sau, cô hầu bàn bưng ra hai mâm cơm. Mỗi mâm tôi đếm được mười hai cái đĩa nhỏ nhỏ, một tô cơm có nắp đậy, một tô canh nước đục nhờ nhờ như nước rửa bát có rắc vài hạt mè đen. Trong mỗi đĩa nhỏ, có sớt một chút thức ăn: tương hoa cải xanh, mù tạt vàng, ba cọng hành chẻ đôi ngắn bằng ngón tay, bốn cọng đậu luộc, năm cọng rau nhỏ như tâm xả rãng, một quả mận khô ướt nhẹt đen điu xấu xí, ba lát dưa, miếng tàu hủ nhỏ vàng ngậy mỏng dính nổi lều bều, một lát cá kho tí ti, và những thứ khác tôi không biết là thức gì. Tí ti, tí ti mỗi thứ một chút, như vét đầu dó trong thùng rác vương vãi những vụn thức ăn mà cho vào đĩa. Vợ tôi húp một chút nước canh và nhăn mặt nói: “Thúi hoắc, nhạt như nước rửa bát”. Tôi cứ ăn, dù trái mận chua lè, dù tương cải cay rát lưỡi, dù canh nhạt và thúi hoắc, những thứ không hợp với khẩu vị. Người Nhật ăn không chết, mà họ thấy ngon, thì có lẽ lỗi tại cái lưỡi mình, chứ không phải vì họ nấu ăn dở. Tôi rán căng họng nuốt hết thức ăn trong các đĩa với một thứ khoái cảm tự hành hạ cái miệng mình.

Ngồi kể bàn chúng tôi, là một mệnh phụ mặt bôi trắng toát như hát bội, mang bộ kimono xúng xính sang

trọng nhiều màu sắc lòe loẹt. Gương mặt trầm tĩnh uy nghiêm. Bà mệnh phụ dùng hai tay bưng tô canh đưa lên miệng và húp thành tiếng sộp sộp rất lớn. Vợ tôi tròn mắt ngạc nhiên nhìn qua, tôi đá chân vợ tôi dưới bàn ý muốn bảo đừng dòm người ta.

Cô hầu bàn lúp xúp vương vịu trong bộ kimono đến hỏi chúng tôi là mọi sự có hài hòa không? Vợ tôi dài giọng ra như các bà người Mỹ khen xã giao: “Tuyệt, tuyệt vời”. Cô gập mình lia lịa để cảm ơn.

Buổi sáng, chúng tôi đi thăm cựu hoàng cung, thấy trống rỗng, không có ngai vàng, cũng không có bàn ghế, không giường sạp gì cả. Tôi sực nhớ trong các phim Nhật, các ông vua ngồi bệt giữa sàn, quần thần cũng quỳ mep trên sàn gục gặc nói với nhau như cãi vã.

Chùa chiền ở Nhật nhiều, nhưng hình như tượng Phật thì ít và nhỏ. Ngoài bức tượng Phật bằng đồng rất lớn vùng ngoại ô Tokyo, bức tượng mà mặt rất Phật quạu, mặt bí xị, không có nét thanh thản an nhiên của bậc đắc đạo. Đa số các

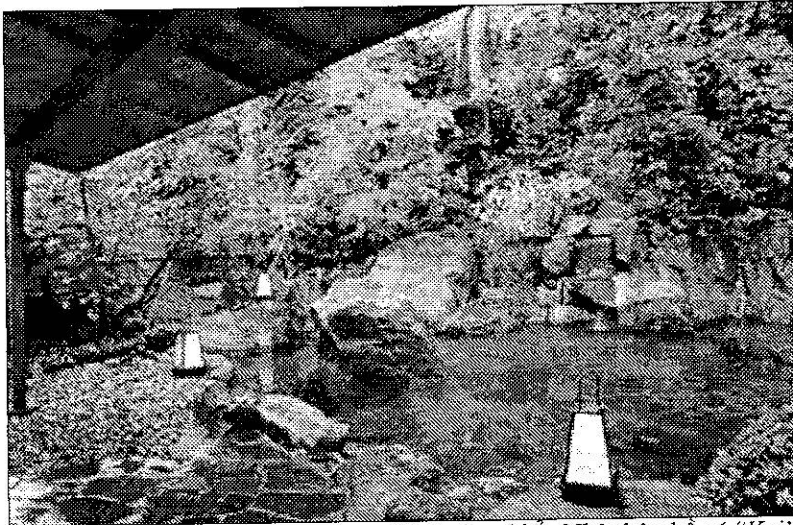

NHỚ NẮNG CÔNG TRƯỜNG

thơ

Khối óc bàn tay ngó mà thương
Ai kia nắn nót vẽ con đường
Vẽ cầu, vẽ cống rồi đo đạc
Làm đẹp mảnh đất trên quê hương
Khảo sát, thiết kế thật rõ ràng
Thi công không quản ngại gian nan
Nắng mưa có lúc cần phải thấy
Tới nơi tường tận chẳng hoang mang
Rồi về tính toán lại công trình
Cho cầu vững chắc lại xinh xinh
Cho nước chảy qua cống đùng ngập
Cho đường bóng mượt buổi bình minh
Khối óc, bàn tay đổ mồ hôi
Tô điểm non sông đẹp rạng ngời
Đầy cầu đầy cống đầy đường xá
Phương tiện giao thông đủ mọi nơi
Ai kia còn mơ ước quê nhà
Có cầu xa lộ chạy ngang qua
Cũng chông chéo nhau coi thật lạ
Để đường về nhà không thấy xa
Ôi! Nắng công trường! Nắng công trường
Vui quá ngày xưa vẫn vẫn vương
Nước mắt quê hương nghe ngọt lịm
Bao giờ được trở lại công trường

NGUYỄN VĂN THÁI

Vườn hoa kiến Nhật bên hồ cá “Koi”